

Cartiere și tradiții în fotbalul românesc

Vorbindu-ți de Minăștur și minăștureni, clujeanul, ponderat din fire, măsurat ca nimeni altul în aprecieri, are o tonalitate gravă în grai, privirea îi capătă o lucire metalică, mindră, iar vorba-i înseamnă cinstire. „Români harnici, minunați gospodari, în fața minășturenilor „jos clopu” — imi spunea un ghid sexagenar, el însuși din altă parte a orașului, venit să-mi arate locurile din împrejurimile vechii minăștiri Calvaria.

Admirând zidurile de astăzi, am căutat să dibuiesc pe aceste locuri vestigiul a ceea ce acum 20—30 de ani reprezenta unul din legănele fotbalului românesc. Am recunoscut „groapa popii” și „groapa moșului”, am fost în locul denumit „între ape” și am revăzut mintal tabloul „racolării” micilor cărăuși de pietriș din Someș, frații Felecan și Cociuban, de către Alexandru Vigu.

Trebuie spus că primul contact cu „labda” se făcea „între ape”. Mici cărăuși plățiți pentru carul de pietriș ori de nisip sau, pur și simplu, copii la scâldat, puții de minăștureni se încingeau în niște partide interminabile, ultima „revanșă” avind adeseori cadrul autenticei nocturne cu lună.

Cei mai ambițioși, mai prinși de dragostea pentru minge, urcau o treaptă promovind la „groapa moșului”. O mică vale între două dîmburi, tribune naturale pentru o armată de prunci care incurajau frenetic protagoniștii care nu cedau pînă în clipa cînd picau jos de oboseală.

A treia treaptă, a consacării în liliputana lume fotbalistică a Minășturului, era „groapa popii”. La „concurtență” cu vitele popii care... ieșeau de pe „teren” (o pajiște) cu puțin înainte de amurg, aici se jucau partide memorabile care făceau într-o singură zi dintr-un „simplu și mic muritor un adevărat erou al cartierului”.

De aici, Nicu Munteanu, Gavrilă Nistor și ei lor au făcut peste 10 km. pe jos, pînă în extrema cealaltă a orașului, pe Pata, rugindu-se de echipa organizată a piticilor de aici să-i primească să joace cu ei. Care cu cite un pantof în picior, „dreptacii luau dreptul, iar stingacii pe stingul”, dar majoritatea desculți, „pruncii Minășturului” le-au ars „domnișorilor de pe Pata, cu arbitrul lor cu tot”, un 5—0 „de n-or suflat”.

Stabilind „locul de lansare” al serilor de fotbaliști ai Victoriei, am pornit la reconstituirea memorabilelor fapte de fotbal pe trecute aici cu ani în urmă.

VICTORIA — NEUITATA ECHIPĂ A MINĂȘTURULUI

„Iniințată în 1920, ca urmare a contopirii clubului Dacia cu Clubul sportiv ardelen, Victoria — ne spune arhitectul Virgil Salvan, azi om de peste 70 de ani, acum o jumătate de secol sportiv fruntaș, iar mai apoi unul din ctitorii clubului minășturean — a apărut cu o rară energie în arena sportului clujean”.

La scurtă vreme de la apariție, copiii de minăștureni, selecționați de ochiul expert al fostului internațional austriac Pojar, au încheiat un „team” de... temut.

Aflată la prima promoție, Victoria, echipă de juniori activînd între cele de seniori, învingea fără drept de apel formații bine cunoscute ca C.F.R., Clubul Athletic Cluj, Hagibor etc.

Lapidar, din motive de spațiu, nu pot să nu evoc „perioada de aur” a Victoriei din anii 1936—1939.

Anul 1937. Pe stadionul municipal din Oradea, Victoria, o echipă fără „nume”, se prezintă în fața vestitei C.A.O. La intrarea pe teren, minăștureni sînt întrebați dacă și-au adus cu ei și sacul... Jucîndu-se de-a pisica cu șoarecele, orădenii înghit însă un prim cap de la Cociuban II, care nu știa de glumă. Șpiț necruțător de la 20 de m și mingea este „impuscată” în bara de fier. Stadionului i-a încremenit zîmbetul. Dar nu pentru multă vreme, deoarece Spielman readuce, printr-un splendid demivoleu, „dansul pe teren. Vor ceda minăștureni? Cu puțin înainte de sfîrșitul meciului, Felecan II țîșnește ca un fulger în fața porții orădene și... 2—1!

Cei luați în zeflema la începutul partidei sînt așteptați la ieșirea de pe teren de Bodola care le strînge, pe rînd, mina celor 11 adversari care i-au învins azi echipa.

În returul meciului însă, la Cluj, cei de la Victoria vor să demonstreze că la Oradea nu s-a petrecut cea de-a 8-a minune și că realmente sînt în stare de... fapte istorice. Și reușesc: Victoria—C.A.O. 3—0, după un meci senzațional în care Cociuban II a reușit un faimos „hat-trick”. La sfîrșitul meciului, o parte din spectatori — care au trăit emoțiile extazului — „se duc la Someș să se stropească cu apă ca să-și revină”.

Azi vă prezentăm

„Minășturul”
CLUJ

Tot Cluj — primăvara anului 1936. Meci mare: Victoria — Unirea Tricolor. Oboreni se prezintă cu o garnitură de renume, din care nu lipsesc Sonny Niculescu, Cirjan, Florea, Sucitulescu, Iordache etc. Pe teren însă se „vede” o singură echipă, Victoria, care după ce-și plimbă adversara prin toate corzile îi aplică un senzațional K.O. tehnic: 7—0. Rezultatul face mare vilvă și este considerat o adevărată bombă. „Șifonați”, cei de la Unirea își anunță răzbunarea: „Venii voi la toamnă în cutia noastră de chibrituri din Obor și vă arătăm noi!”.

Returul meciului în „cutia de chibrituri”. La intrarea pe stadion, minăștureni sînt interpeleți folcloric, iar Felecan II este poreclit ad-hoc (aluzie la faptul că era foarte slab) „suflet cu chitanță”. După 90 de minute, atmosferă de recviem... Victoria a învins cu 7—1, iar „sufletul cu chitanță” le-a înscris oborenilor 4 goluri magistrale.

Se spune că în ziua aceea, Titu Barosanul, renumitul decan al galeriei oborene, și-ar fi pierdut, după repetate și zadarnice clamări, vocea.

ALTE MECIURI MEMORABILE

Victoria — Venus, în același an, 1936, în București.

Conduși cu 1—0, prin golul marcat de

la culme și speriat de fama înaintașilor din fața sa, înlocuitorul scapă copilărește două mingi — una chiar printre picioare — iar Victoria scapă printre degete o performanță de răsunset.

Un an mai tîrziu, într-un turneu la București, minăștureni au satisfacția unui „draw” (2—2) în fața a nu mai puțin renumitei echipe maghiare Ujpest, rezultat scos în evidență și de faptul că a doua zi aceasta bate Rapidul cu 4—0.

Din lista marilor meciuri ale Victoriei vom mai aminti doar două: Victoria — Rapid 4—3 (meci disputat pe ANEF în 1937) și C.A.O.—Victoria: 2—2 (Oradea 1938).

În primul, „trupa” Auer, Barakki, Rafin-schi, Bogdan, Vintilă etc. a fost făcută mat de un Cociuban II în zi mare, zi în care a marcat 4 goluri.

În cel de al doilea, și-a făcut o senzațională apariție o nouă stea a fotbalului românesc: Bazil Marian.

În vîrstă de numai 17 ani, Marian, introdus experimental în acest meci greu, a fost cel mai bun om de pe teren. Printre altele, i-a marcat și un gol spectaculos lui David (pe atunci la C.A.O.) — voley din întoarcere, „la vinclu” — la care „Il Dio” n-a avut timp nici să clipească, realizînd faptul abia după ce mingea a scuturat plasa, cînd prima reacție a fost să se ducă să-l... sărute pe Marian.

La sfîrșitul partidei, președintele clubului orădean, uluit de senzaționala partidă făcută de Marian, i-a acordat o primă „pentru clasă”, gest care n-a rămas singular deoarece, aflați printre spectatori, ofițeril

fi un act aproape formal, într-atît de binecunoscute sînt aceste adevăruri, păstrate de slova cronicilor, dar mai ales de memorie, incapabilă să trădeze imagini reflectînd unele din fotbalul nostru.

Ceea ce vor să releve aceste rînduri nu este numai faptul că numeroși jucători ai Minășturului au fost de prima mărime, ci condiția lor aparte față de jucătorii multor echipe din restul țării.

Este bine știut, între cluburile mai mari ale țării, Victoria avea o stare materială foarte grea. Cu greu se putea încropi pînă și echipamentul pentru orice meci! (Înainte de partida Juventus — Victoria, 2—2 în 1937, amicii Victoriei din Capitală — care știau că minăștureni sînt în mare criză de finanțe — le-au făcut cadou un rînd de echipament!).

Fără un excedentar și admirabil capital sufletec, compensîndu-l pe cel — aproape simbolic — pecuniar, Victoria n-ar fi luat naștere și n-ar fi rezistat în fotbalul nostru.

Dragostea pentru jocul cu balonul rotund era însă uriașă. Era aproape un cult. Jucătorii erau de cele mai multe ori proprii și cei mai severi antrenori. În afara celor două ședințe de pregătire în comun, ei se antrenau singuri, făceau solitare crosuri pînă în virful Feleacului, așa numitul antrenament invizibil, atît de des citat azi, fiind respectat cu o voință spartană.

Explicabile deci respectul, considerația, care îi înconjurau pe fotbaliștii Minășturului.

Dr. Ionel Vigu, fostul centru înaintaș al Victoriei și apoi al Universității, ne-a povestit un moment emoționant din copilăria sa, moment ilustrativ pentru ambianța afectivă din jurul acestei echipe. Înormintarea fostului stoper al Victoriei, Criza. Procesiunea a pornit chiar de pe stadion. Sîcriul, înfășurat în culorile clubului, era urmat de formațiile de juniori și seniori, echipele. Un avion a lansat cu parașuta o minge, împreună cu fanionul clubului. Procesiunii i s-a atașat un șuvoi de peste zece mii de oameni care îl duceau pe ultimul său drum pe unul din idoli sportivi ai Minășturului.

Percepute cu ochi și cu suflet de copil, asemenea episoade rămîn gravate pe viața,

Echipa Victoria Cluj, după victoria obținută cu 2—1, în anul 1936, în fața Venusului. Din fotografie nu lipsesc frații Munteanu, Cociuban și Felecan, Căpușan, Ferraru și alții

Ploieșteanu, clujeții egalează prin Nistor, dar nu se mulțumesc cu un foarte onorabil meci egal, ci forțează victoria pe care o și obțin.

Moment unic, seara la banchet. Jucătorii minăștureni, toți în jur de 18 ani, primesc „pentru incurajare și ca să crească mari și tari”... cutii și pachete cu bomboane, gest original, comentat cu umor de ziarele vremii.

Două meciuri internaționale au rămas foarte vii în memoria minășturenilor. În 1937, vestita campionă maghiară, Hungaria, înfruntă la Cluj pe Victoria. Din „11”-le maghiar făceau parte, printre alții, Lazar, Tural, Biro, Mandi, iar înaintarea era cea a naționalei: Sas, Müller, Kardos, Cseh, Titkos.

Pop Vasile și Cociuban II înscrisi în prima repriză (scor la pauză: 2—1) două splendide goluri, anunțînd o victorie de mare prestigiu. Din păcate însă, prematur încrezătorii în victorie, conducătorii clujești permit luxul să-l schimbe pe portarul titular, Burdan, cu tînărul Munteanu II. Emoționat

regimentului 5 călărași Oradea, entuziasmați de prodigiile adolescentului din Cluj, i-au strîns o căciulă cu bani...

JUCĂTORII — PERSONAJE DEMNE DE TOATĂ CONSIDERAȚIA!

A spune astăzi că Felecan I era un acroșer peste care „nu trecea nici o vietate”, că Nicolae Munteanu era un „tunar” formidabil, cum nu prea se vîd astăzi, că Vasile Căpușan ameza cu driblingurile sale orice apărare pentru ca apoi să dea niște pase „cu rigla”, că Felecan II — „Ghegheș” era personificarea fanteziei, care zăpăcea apărătorii, iar Gavrilă Nistor era un fel de „motor-Stîles” de azi, al echipei, ni se pare a

ele vorbind în cel mai omenesc limbaj despre marea dragoste pentru fotbal a cartierului, pentru acei minunați slujitori ai fotbalului.

Tot dr. Vigu ne-a telefonat la redacție că un alt fost jucător al Victoriei, Gavrilă Nistor, a decedat. Vestea ne-a impresionat cu atît mai mult cu cît Gavrilă Nistor ne furnizase, de curînd, multe din amintirile de mai sus despre Minăștur.

★

Fără voie, vorbind despre faptele de fotbal ale generațiilor dinaintea noastră, retrospectiva capătă, pe alocuri, accente de romantă. Nu este o întimplare. Fotbalul nostru din trecut, fotbaliștii noștri de atunci, merită din plin afecțiunea și considerația noastră. De aceea, fiecare pierdere, ca și aceasta din urmă, a lui Gavrilă Nistor, iubitorii fotbalului o suportă cu greu și o regretă.

Marius POPESCU

BILANȚUL COMPORTĂRIILOR ÎN CATEGORIA A

Saltul valoric înregistrat în această toamnă de Dinamo Pitești, dovedit atât de convingător prin rezultatele internaționale ale acestei echipe, își găsește o firească expresie și în rezultatele sale pe plan intern, în campionatul categoriei A.

Și nu e vorba numai de locul 5 pe care-l ocupă piteștenii în clasament, ci și de factura jocului lor, plăcut, modern, eficient.

DINAMO PITEȘTI — UN PAS ÎNAINTE

În ciuda unui start destul de slab (o înfrângere la București în fața Progresului, urmată de un alt eșec, pe teren propriu, în întâlnirea cu Dinamo București), echipa antrenată de

ȘTEFAN VASILE și Leonte Ianovski s-a regăsit curînd și a realizat în celelalte 11 etape ale turului un număr de 14 puncte, care-i asigură un loc fruntaș printre echipele noastre.

Am urmărit îndeaproape evoluția lui Dinamo Pitești în toamnă și vom încerca, pe scurt, să-i sintetizăm caracteristicile de joc, „virtuțile”, dar și scăderile.

O remarcă se impune din capul locului. Toamna lui 1966 a însemnat pentru echipa argeșeană trecerea la maturitate. Echipă tinăra, cu multe nume fără rezonanță, Dinamo Pitești era — pînă acum — fixată în categoria echipelor provinciale de elan, cu joc simplu, impetuos pe teren propriu, care „poate încurca” multe echipe, dar... numai atât!

Azi, despre piteșteni nu mai putem vorbi în aceste limite. Formația lui Ștefan Vasile a cîștigat în primul rînd sub raport tehnic, și-a orientat jocul, și-a conturat personalitatea.

O apărare cu jucători ca Barbu, Ilie Stelian și David (bun bagaj tehnic, stagiul destul de lung în prima categorie), un mijloc care beneficiază de experiența și „ochiul” lui Tîrcovcu, ca și de virtuozitatea lui Dobrin, un atac cu jucători întreprinzători, luptători, buni șuteri ca Radu, Naghi, Turcan, sint componente care se reunesc într-un tot redutabil.

Remarcabil, la Dinamo Pitești, este de asemenea, echilibrul compartimentelor, omogenitatea, calitate pe care echipa și-a cîștigat-o în mare măsură prin menținerea unei formații tip, de la care antrenorii nu s-au abătut decît în situații bine justificate. Dacă-i scoatem din calcul pe Vulpeanu (8 minute de joc în ultima etapă) și Badea (un meci și jumătate), rămîn doar 14 nume care au fost rulate în cele 10 posturi de jucători de cîmp în tot turul. Această stabilitate a formației a contribuit desigur din plin la buna cunoaștere

a jucătorilor, la realizarea unui joc de ansamblu solid.

Nu trebuie să credem însă că procesul de transformare prin care trec piteștenii s-a făcut în detrimentul puterii lor de luptă, al combativității, caracteristici care le-au rămas

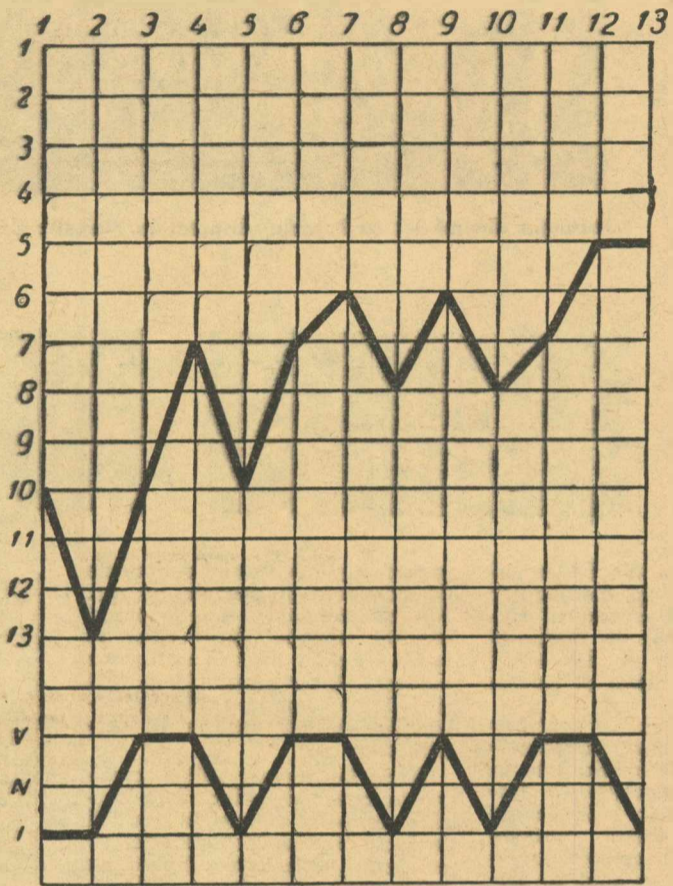
În deplasare, echipa a adoptat de preferință așezarea 1-4-3-3, pentru care a apelat mai ales la Prepurgel, intrat ca extrem stînga, dar care a jucat ca al treilea mijlocas. Jocul economic făcut de Dinamo Pitești în deplasare a creat dificultăți adversarului (0-1 la Ploiești, 1-2 cu Rapid, 0-1 cu Progresul) dar n-a putut duce la succes decît la Iași (2-1). Numai 3 goluri marcate în 6 partide susținute în deplasare reprezintă prea puțin pentru această echipă care — după părea noastră — a depășit acel stagiul valoric mediu care condamnă în general echipele noastre la înfrîngerii în deplasare.

După ce a ajuns la o bună organizare a apărării, la o bună acoperire a mijlocului terenului, la o bună circulație a balonului, la un joc plăcut ochiului, următorul pas care stă în fața echipei din Pitești trebuie să fie o oarecare simplificare a jocului pe mijlocul terenului în ATAC, acolo unde Naghi, Turcan, Eftimie prelungesc încă rezolvările. Le trebuie mai multă mișcare în teren, ascuțirea „poantei de viteză”. Echipa aștepta, în orice caz, mai mult de la Naghi ale cărui calități de golgeter nu sînt suficient ilustrate de cele numai 6 goluri marcate de el în acest tur, de unde în trecut „se bătea” pentru locul prim în clasamentul golgeterilor campionatului.

Și vrem să le mai amintim piteștenilor că valoarea reală a unei echipe se măsoară în primul rînd după evoluțiile ei în deplasare, după felul cum ea abordează asemenea jocuri. (Tactica spectaculoasă i-a trădat pe piteșteni la Ploiești, de exemplu, unde au pierdut un meci pe care — în condițiile concrete ale zilei — îl puteau cîștiga).

Oricum, pasul înainte făcut de Dinamo Pitești este evident. Echipa capătă personalitate în fotbalul nostru. De necontestat, chiar dacă ne-am referi doar la faptul că da, la această oră, cinci oameni lotului național...

R. U.

Graficul locurilor în clasament, etapă de etapă, și al victoriilor (V), egalităților (N) și înfrîngerilor (I)

LOCUL V: 13 - 7 - 0 - 6 - 20-19 14

A INSCRIS: 17 goluri acasă (8 în prima repriză) și 3 în deplasare (1 în prima repriză); **A PRIMIT** 10 goluri pe teren propriu (3 în prima repriză) și 9 în deplasare (3 în repriza întâi).

A. BENEFICIAT de un 11 m (acasă), transformat.

GOLGETERII ECHEPEI: Naghi 6, Turcan 4, Eftimie 2, Dobrin 2, Ioachim Popescu 2, Tîrcovcu 1, Ilie Stelian 1, David 1, C. Ionescu 1.

LOTUL FOLOSIT: Coman (80 min.), Urziceanu (350 min.), Olteanu (549 min.), Barbu (1088 min.), Ilie Stelian (1170 min. — toate meciurile), David (630 min.), Dobrin (755 min.), Tîrcovcu (810 min.), Radu (927 min.), Naghi (1125 min.), I. Popescu (1170 min. — toate meciurile), Turcan (911 min.), Pop (496 min.), Prepurgel (622 min.), Eftimie (722 min.), Badea (133 min.), C. Ionescu (418 min.), Vulpeanu (8 min.).

nealterate. Acasă, mai ales, unde a realizat 12 puncte, Dinamo Pitești a etalat această calitate din plin, pe care a brodat-o pe o orientare ofensivă ascuțită, subliniată mai ales de contribuția la atac a celor 2 fundași, Ioachim Popescu și David (au înscris 3 goluri!), a mijloacilor Dobrin și Tîrcovcu. Nu împlințorii piteștenii au înscris acasă 17 goluri în 7 jocuri.

Cu cîțva timp în urmă, un confrate, scriind despre giuleșteni, își punea întrebarea: „Va reveni Rapidul pe linia I?”

Volens-nolens, trebuie să acceptăm din capul locului că această enigmă, de loc nouă, plutește deasupra stadionului de la Podul Grand încă de la data cînd formația alb-vîșnie a început să joace în prima categorie a țării. Dar să nu mergem atât de departe cît să revenim mai bine la stagiunea din toamnă a feroviarilor, stagiune care, în ansamblu, nu aduce cituși de puțin, cu aceea de „aur”, ca s-o numim așa, din toamna anului 1965.

După cum se știe, în sezonul de toamnă, ocupanta actualului loc 6 în clasamentul general a parcurs un drum întortocheat, cu răsturnări spectaculoase de calificative: de la „slab” la „bine” și viceversa, de la „foarte bine” la „foarte slab” ș.a.m.d. Dacă ar fi să facem o comparație, atunci n-am greși cu nimic asemuind echipa Rapid cu o trupă de teatru care, deși a avut aceeași distribuție și aceeași piesă în repertoriu, s-a prezentat deseori la rampă cu spectacolele nefinisate și cu interpreți care au uitat, pur și simplu, replicile. Doar două excepții au existat: întîlnirea de la Petroșeni și aceea de la București cu Steaua. În ambele meciuri, cu precădere în confruntarea cu militarii, feroviarul ne-au reamintit, integral, că știu să joace modern, că Ionescu-Dumitriu și compania cunosc secretele jocului cu extreme-apărători, că știu să se apere, la nevoie într-o manieră „interistă”, fără ca latura spectaculară să sufere.

În celelalte partide însă, am reținut doar mici fragmente din acumulările bune ale echipei. Cu alte cuvinte, Rapidul se pare că i-a dispărut vivacitatea pe care o avea, că nu mai este echipa care poate galopa cu regularitate într-un maraton atât de greu cum e campionatul. Cel puțin așa ne-au

„STAGIUNE” INEGALĂ LA RAPID

lăsat impresia multe din evoluțiile sale din toamnă.

Desigur, pentru startul slab, formației feroviare i se acordă circumstanțe atenuante, ca și altor echipe care au avut un sezon de vară încărcat. Dar aceasta nu

cîștige, ci modul în care pierzi, cum ai jucat. Am ales meciul de la Timișoara deoarece acolo au ieșit cel mai pregnant în evidență „tarele” rapidiste, din păcate destule la număr. Dacă le-am enumera succint pe cele mai esențiale ar trebui să le trecem în următoarea ordine:

— lipsa de răspundere a unor jucători prezentați în pregătire și în jocuri (Jamaischi, Năsturescu, Andrei și într-o oarecare măsură și Dumitriu);

— abaterile repetate de la disciplina de joc (cele mai vizibile în întîlnirile cu Politehnica și Steagul roșu);

— desconsiderarea adversarului, deficiență veche, în care tonul îl dau Dan și Dumitriu, după care se contaminează întreaga echipă.

Toate la un loc au redus din potențialul de luptă și randamentul feroviarilor: compartimentul defensiv nu mai reprezintă acea „linie Maginot” cu care era „în-cuiat” orice atac advers, apărătorii fiind mai mult tentați de a distruge decît de a construi; linia mediană, mereu în altă alcătuire, n-a mai constituit axul central al echipei, capabil să realizeze acea țesătură de pase-virtej în atac; în sfîrșit, linia ofensivă a rămas pe mai departe (cu mică excepție) cu aceeași carență — cuplul central fiind factorul, chiar și atunci cînd adversarul l-a marcat cu strictețe (aceasta este o explicație de loc minoră a slabei eficacități a unora dintre atacanții giuleșteni).

Cîteva cuvinte despre o chestiune vitală pentru Rapid. Este vorba de modul cum se fac promovările în echipă. Pentru oricine este clar că, pe ici pe colo, în angrenajul feroviar au apărut semnele neputinței, cauzate pe de o parte de limita posibilităților pre-

destule perioade critice care impun de la sine înlocuirea lor cu rezervele talentate de care garnitura giuleșteană dispune. Și cu toate acestea nu s-au făcut schimbări decît în împrejurări fortuite, (accidentarea titularilor). În asemenea condiții, firește, s-a creat o anumită situație, unele dintre rezerve plecau, căutîndu-și loc în alte echipe divizionare, unde, de altfel, au și corespuns, total sau parțial.

Așadar, concluziile se impun de la sine. Fără a mai face vreun pronostic — pentru că este un hazard atunci cînd vorbești despre Rapid — să așteptăm ce ne va aduce returul campionatului. În orice caz, atmosfera în care se lucrează în aceste zile în Giulești pare a fi de bun augur.

Stelian TRANDAFIRESCU

LOCUL VI: 12 5 3 4 20-11 13

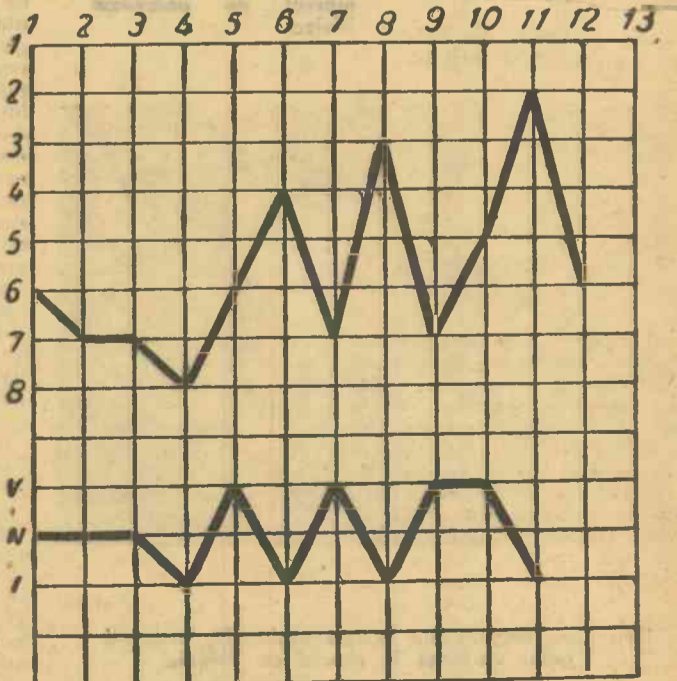
A INSCRIS 17 goluri acasă și 3 în deplasare; a primit 6 goluri pe teren propriu și 5 în deplasare.

A BENEFICIAT de 4 lovituri de la 11 m. acasă, toate fiind transformate, iar în deplasare a fost penalizat cu două asemenea lovituri, transformate.

GOLGETERII echipei: Ion Ionescu 12, Dumitriu II 5, Kraus, Codreanu și Jamaischi cîte 1 gol fiecare.

LOTUL FOLOSIT: Răducanu (820'), Andrei (260'), V. Ștefan (210'), Lupescu, (1 080'), Dan (1 050'), Greavu (990'), Dinu (780'), Georgescu (185'), Năsturescu (1 080'), Dumitriu II (1 075'), Ionescu (1 080'), Codreanu (736'), Motroc (890'), Jamaischi (630'), Mitroi (62'), Kraus (393'), Neagu (12').

poate constitui o scuză în totalitate mai ales cînd la un interval de cîteva zile același team care și-a făcut K. O. tehnic adversarul la București a evoluat la Timișoara ca o echipă de regiune, în fața unui „11” firav ce căuta cu disperare să păcărească zona retrogradării. La urma urmei, bineînțeles, se știe că nu rezultatul deranjează, pentru că în sport cîeva trebuie să

Graficul locurilor în clasament, etapă de etapă, și al victoriilor (V), egalităților (N) și înfrîngerilor (I)

MUNCA DE SELECȚIE ȘI PREGĂTIRE

TREBUIE CONTINUU ÎNTĂRITĂ

Popa, M. Ionescu, Dan Coe, Barbu, Pircălab, Lucescu, Dridea I, D. Popescu, și Ghergheli

IALE ÎN 1966

Inchetez această trecere în revistă a activității reprezentativei cu un succint comentariu al comportării celor 31 de jucători, folosiți într-un total de 11 partide internaționale, precum și al perspectivelor pe care le oferă pentru viitorul sezon.

În postul de portar au fost utilizați, în raport cu forma avută, M. Ionescu, Haidu și Datcu — acesta din urmă revenit în prima reprezentativă după o lungă absență. Ionescu și Datcu au făcut și partide bune, excelente chiar (primul cu R.F.G., Uruguay sau Portugalia, al doilea cu Israel), dar și modeste, cu greșeli. Ionescu încă nu și calculează bine momentul ieșirii din poartă sau nu iese de loc, chiar în suprafața porții, considerată de altfel domeniu în care nici un înaintaș nu trebuie lăsat să joace balonul nestingherit de portar. Datcu are momente de neatenție și derută care-l pot fi fatale, cum s-a întâmplat în meciul cu Italia. În schimb, spre deosebire de Ionescu, dinamovistul își dirijează apărătorii, cu care a vădit o bună colaborare. Ambii însă au arătat că se poate conta și pe viitor pe ei. Haidu a jucat numai 28 minute în jocul cu R.D. Germană și nu poate fi judecat definitiv.

Din fericire, pentru acest post mai sînt candidați, care nu așteaptă decât un semn din partea antrenorilor. Constantinescu (C.S.M.S.) este unul dintre ei, la care mai pot fi adăugați Haidu și Sucu (în condițiile unei bune pregătiri) de la Steaua. În plus, la orizont se profilează siluetele unor tineri cum este Coman (Dinamo Pitești).

Fundașii folosiți au fost patru la număr: Popa și Greavu pe dreapta, Mocanu și Deleanu pe stînga. Dintre ei satisfacție au dat, în general, doar Popa și Deleanu, în special ultimul. Popa, veșnic tînăr și mare animator, a fost însă inegal, randamentul său n-a fost direct proporțional cu cantitatea de energie cheltuită pe teren. E drept, și-a îmbunătățit mult jocul, și-a mărit raza de acțiune, reușind intercalări spectaculoase în atac, dar aluneacă destul de des pe panta ușurinței în a trata jocul și comite greșeli în execuțiile cele mai simple.

Popa face însă să se ridice o întrebare: cine-l va putea înlocui atunci cînd el nu va mai putea fi selecționat? Postul de fundaș dreapta n-are asigurată încă rezerva capabilă să înlocuiască titularul. Greavu? Ar fi o improvizare; în orice caz, pentru că sîntem informați că Ilie n-a renunțat la orice velleitate față de reprezentativă, el ar putea fi folosit cu randament doar pe stînga.

Mocanu, în scădere vizibilă și treptată, a trebuit să cedeze locul lui Deleanu, care dispune de calități și formă superioare, de o mai bună orientare și înțelegere a jocului modern. Ca și Mocanu însă, leșanu trebuie să-și îmbunătățească jocul cu capul, să asigure finalitate intercalărilor în acțiunile ofensive.

Două cupluri de fundași centrali au dat de-a lungul anului randament destul de bun: Nunweiler III — Dan și Barbu — Dan. Dintre acești jucători, Barbu — „văzut” destul de tîrziu de selecționeri și în condițiile indisponibilității unui titular — a avut o comportare revelatorie. Sobru, atent, prompt, calculat în intervenții, Barbu nu risipește mingi, ci le împarte în scop constructiv. A devenit un contracandidat periculos pentru Nunweiler III, acest stîlp al apărării,

bun în majoritatea înfîlțirilor, pe care se poate conta mai departe: Ghergheli. A avut, e drept, un început mai slab, deoarece nu jucase cîteva etape la echipa sa de club și pregătirea fizică lăsa de dorit. Și-a revenit însă pe parcurs și a jucat excelent în partide grele (cu Italia, mai ales). Acoperă cu ușurință mijlocul terenului, este mai eficient în apărare, iar în atac realizează combinații, cu scop tactic, deosebit de eficiente cu Pircălab și Frățilă.

Împreună cu Ghergheli au format cuplu, pe rînd, Dobrin, D. Popescu, Nunweiler VI și Badea. Dintre aceste „duete” cel mai reușit, în comparație cu celelalte, a fost Ghergheli-Dobrin. Acesta din urmă, debutant în reprezentativă, prin tehnica sa excelentă, prin finețea conducerii și a driblingului, prin desele sale infiltrații în atac și

care nu era tocmai obișnuit (pe stînga). Studentul bucureștean, plin de temperament și cu un dribling derutant în adîncime (de multe ori ni l-a amintit pe Bindea), a dat satisfacție în cele mai multe jocuri, dovedindu-se un element cu perspective certe. Pircălab a constituit un om de bază, în al cărui joc a intervenit și o schimbare în bine: a devenit mai curajos, are mai multă inițiativă și în meciurile din deplasare, fiind astfel de mai mult folos echipei. Din păcate (și acest lucru este valabil pentru toate extremele noastre) și el și-a pierdut încet-încet una din calitățile esențiale ale unui aripă: nu mai trage la poartă, nu finalizează.

C. Radu, încercat în partida cu Israel, este — după noi — un „om care vine” și va fi un serios concurent pentru Pircălab și Lucescu.

În frîșit, înaintașii centrali — jucătorii care au dat multă bătăle de cap selecționeților. Pînă la cristalizarea cuplului Frățilă — Dridea I (nici acesta încă nu-l la nivelul cerințelor fotbalului modern, dar satisfăcător pentru nevoile echipei noastre), antrenorii au încercat — în totdeauna însă cu răbdarea necesară — diferite formule. Poate cele mai numeroase din întreaga echipă: Dridea — Badea, Dridea — Iancu, Nunweiler VI — Badea, Dumitriu — Ionescu, Dobrin — Dridea, Stoicescu — Iancu, Dridea — Naghi, Iancu — Badea și chiar una cu Mateianu. Nici una însă, n-a asigurat o eficiență mai mare, putere de pătrundere, o colaborare mai eficientă cu aripile, respectarea și a sarcinilor de apărare. O soluție mai bună a fost Frățilă — Dridea, care a reprezentat o îmbinare a puterii de luptă și a deplasărilor tactice cu simțul porții și setea de goluri. Poate fi menținut acest cuplu, dar nu pentru mult timp pentru că rezistența și viteza de deplasare a lui Dridea scad, după cum i s-a redus prezența amenințătoare în fața porții. Astfel că trebuie căutată perechea pentru Frățilă. După părerea noastră, ea ar fi Iancu, dar cu un joc mai ordonat, cu deplasări mai judicioase și în concordanță cu mișcările celorlalți jucători. Iancu s-a dovedit în sezonul de toamnă un înaintaș dinamic și eficient. Merită mai multă încredere. După cum trebuie tinuți în evidență și cei doi înaintași centrali rapidiști, Ionescu și Dumitriu, care pot fi folosiți în raport cu adversarii, cu caracteristicile jocului acestora. Ca și Mateianu, de altfel. Iar Naghi, constituie înaintașul care începe să emită velleități. Rămîne să le confirme în retur.

Petre GAȚU

meciurilor, ci ca o permanentă „mobilizare” în vederea unor obiective mai îndepărtate, majore.

Așa privind lucrurile, părerea noastră este că în 1966 s-au obținut realizări care pot constitui o bună bază de plecare.

Mai întii, credem că un lucru pozitiv l-a constituit axarea întregului plan de pregătire pe un obiectiv concret: buna reprezentare în Campionatul Europei. Meciurile n-au mai fost privite fiecărca ca un scop în sine ci subordonate ideii finale care, pentru echipa A, trebuie să rămîna aceeași și pentru prima jumătate a lui 1967, al cărui punct central îl constituie jocul cu Italia. Iar țelul nostru trebuie și nu poate fi decât unul, pe care să-l urmărim din toate puterile: **LOCUL ÎNȚII ÎN GRUPA A 6-A A PRELIMINARIILOR.**

Colaborarea cu cluburile a fost mai bună. Antrenorii lotului, Oană și Covaci, au fost mai aproape de viața acestora (mai ales cele care au dat jucători mai mulți naționalei), fiind ajutați și de colaboratorii lor imediați, ceilalți antrenori federali, care au prezentat sugestii după partidele de campionat pe care le-au observat. Un aspect deosebit de controversat în anii trecuți l-a constituit perioada de întrerupere a campionatului înaintea meciurilor echipei naționale. În 1966 acestea au fost mult mai scurte, n-au mai stîrnit valuri de proteste din partea echipelor de club, ca odinioară. Un punct care rămîne dis-

cutabil este însă data de 16 octombrie, afectată inițial întîlnirii cu Polonia. Meciul a fost amînat pentru noiembrie, data rămînd liberă. Cu toate acestea, nu s-a jucat campionat, pierzîndu-se o dată bună, care ne-ar fi scutit de situația neplăcută de a rămîne cu 3 restanțe pentru primăvară. În orice caz, scurtarea întreruperilor trebuie să rămîna în continuare „în obiectiv”.

Alegerea echipelor de club străine care ne-au servit ca sparing-parteneri a fost și ea destul de bună (Voivodina, Cagliari, Valenciennes, Sochaux) dacă nu prin valoarea foarte ridicată (sub acest aspect am putea face mai mult în 1967), cel puțin prin aceea că s-au avut în vedere unele caracteristici de joc ale acestora (joc cu „libero”, „beton”), apropiate de ale echipelor naționale cu care aveam de jucat.

Scotim ca pozitivă pentru pregătirea echipei reprezentative și orientarea către susținerea de partide amicale intertări cu adversari puternici, în deplasare (Ungaria la Budapesta, R. F. Germană la Ludwigshafen, Portugalia la Porto), jocuri în care nu s-a urmărit profitul rezultatelor în sine (că acestea au fost onorabile, este altceva) ci profitul maturizării echipei.

În legătură cu aceeași problemă a pregătirii echipei trebuie să constatăm ca satisfăcătoare și orientarea ei către joc mai ofensiv, ca și plusul de omogenitate pe care l-a căpătat datorită atît menținerii unui nucleu de bază de jucători de-a lungul întregului an, cit și faptului că la alcătuirea echipei s-a ținut seama de unele afinități de club, pe compartimente sau pe părți de ansamblu ale angrenajului de echipă.

Fără a ne erija în mentori ai celor care răspund direct de pregătirea echipei, ne facem însă ecoul dorințelor a numeroși observatori atenți ai jocului echipei naționale, care cred că în 1966 ar fi trebuit acordat un plus de grijă apărării. Într-adevăr, parcînd acum comentariile asupra meciurilor, ne izbîște frecvența golurilor primite din greșeli individuale (neatenție, tratarea superficială a fazelor) sau colective (plasament defectuos, ezitări, lipsă de colaborare) ale acestui compartiment. Am primit așa două goluri de la Elveția, două de la Italia, două de la Polonia, unul în Cipru...

Cît despre eficacitate, ea nu ne mulțumește încă, chiar dacă aici s-ar putea invoca meciurile cu Elveția și Polonia (do cel cu Cipru nu-l considerăm destul de ilustrativ). Trebuie să pornim, în pregătirea pentru 1967, de la meciurile cu Ungaria la Budapesta, R.D.G., R.F.G., Portugalia, toate în deplasare, în care n-am înscris nici un gol. Echipa simte nevoia unor atacanți cu mare personalitate, care să finalizeze, în situații decisive, printr-o fentă sau un dribling decisiv, printr-o acțiune individuală, condiție care, în fotbalul de azi, în care apărările aglomerate sînt atît de preferate, se pune mai acut ca oricînd.

Radu URZICEANU

(Continuare în pag. 12)

SELECȚIONABILII ÎN 1967

În sezonul internațional de anul acesta antrenorii lotului Ilie Oană și Ștefan Covaci vor porni la drum cu următorii jucători:

PORTARI: M. Ionescu (Petrolul) și Datcu (Dinamo București)

FUNDAȘII LATERALI: Popa (Dinamo București); I. Popescu (Dinamo Pitești); Mocanu (Petrolul) și Deleanu (C.S.M.S.)

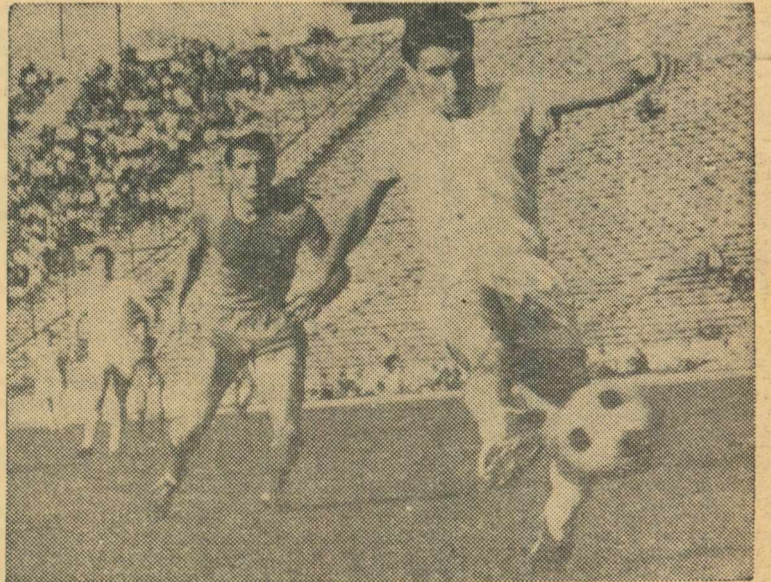
FUNDAȘII CENTRALI: Barbu (Dinamo Pitești), Dan (Rapid) și Nunweiler III (Dinamo București)

MIJLOCAȘI: Ghergheli (Dinamo București), Dobrin (Dinamo Pitești) și D. Popescu (Steaua)

EXTREME: Pircălab (Dinamo București), Lucescu (Politehnica București) și C. Radu (Dinamo Pitești)

ÎNAINȚAȘII CENTRALI: Frățilă (Dinamo București), Dridea I (Petrolul), Iancu (Furul) și Badea (Petrolul).

Lotul primei reprezentative rămîne deschis. Vor fi incluși pe parcurs și acei fotbaliști, care se vor remarca în loturile olimpice, de tineret, precum și în campionat.

Frățilă, golgeterul echipei naționale în 1966, într-o atitudine caracteristică de atac

JUST FONTAINE -

● OM NOU, IDEI NOI ●
„JUSTO” VA CONDUCE TREI
ECHIPE NAȚIONALE ● ALTE
MĂSURI ALE FEDERAȚIEI
FRANCEZE

NOUL ANTRENOR AL ECHIPEI FRANȚEI

Așadar, Just Fontaine — fostul internațional și golgeterul campionatului mondial din 1958 (13 goluri) — este noul responsabil al echipei Franței. Numirea sa, care în parte constituie o surpriză pentru că până în ultimul moment circulase numele lui Albert Batteux, s-a produs la 20 ianuarie, dată la care s-a întrunit comitetul de conducere a echipei Franței, special creat anul acesta în sinul Federației franceze de fotbal. În felul acesta, se crede că s-a pus capăt provizoratului din conducerea tehnică a reprezentativei, crizei de conducere declanșate de insuccesul echipei antrenate de Guérin la campionatul mondial din 1966, insucces pe care nu l-a putut face uitat scurta perioadă de conducere asumată — provizoriu — de antrenorii Snella și Arribas.

Fontaine, care a acceptat greaua sarcină, își va începe curând activitatea în noua sa calitate de selecționer-antrenor federal și unul din examenele la care va fi supus îl constituie meciul amical cu echipa României de la 22 martie la Paris, meci care — date fiind noile împrejurări create în fotbalul francez — este așteptat cu și mai mare interes.

Anglia. De pildă, el găsește că pregătirea fizică a jucătorilor nu este rațională, că ei se antrena-

ză prea mult. „S-ar crede, a subliniat el, că antrenorii vor să justifice astfel profesionalismul, când ei

Just Fontaine, într-un moment de răgaz la masa lui de lucru.

ANTRENOR PENTRU TREI ECHIPE

Problema selecționării și pregătirii echipelor naționale a constituit un subiect amplu dezbătut în cercurile oficiale franceze și în presa de specialitate după C.M. din Anglia. Federația a luat unele măsuri menite să asigure în viitor o mai bună reprezentare a fotbalului pe plan internațional. Dintr-aceste măsuri notăm:

● crearea unui comitet de conducere special pentru echipele naționale A, B și „speranțe”, comitet alcătuit din patru reprezentanți ai biroului federal și tot atâția ai ligii cluburilor;

● precizarea sarcinilor acestui comitet: desemnarea responsabilului tehnic al celor trei naționale, alcătuirea planului de pregătire și organizarea calendarului internațional.

Deci, Just Fontaine va răspunde de selecționarea și pregătirea a trei echipe naționale.

CEL MAI TINĂR ANTRENOR FEDERAL DIN LUME

Foarte mulți își pun, desigur, întrebarea dacă un antrenor federal atât de tânăr va putea face față unei astfel de sarcini, pentru că Just Fontaine nu are decât 33 de ani (este cel mai tânăr selecționer din lume). Fostul elev al lui Albert Batteux și Paul Nicolas are însă multă experiență și personalitate, întrunind numeroase voturi „pro”. De altfel, se bucură de o calitate pe care a subliniat-o un membru al comitetului de conducere a echipelor naționale, Jean Doumeng, președintele clubului Toulouse, ai cărui amatori sînt antrenorii de... Fontaine. „Pentru a face revoluție — a spus Doumeng — este nevoie de oameni noi. Eu am un asemenea om, pe care-l cunosc bine și care n-a fost folosit niciodată. Acum este ocazia”.

Oameni noi, idei noi. Și Fontaine are multe idei.

„LUATI EXEMPLU DE LA MINE!”

Fontaine a învățat mult de la Nicolas și Batteux, mai ales de la primul, de care-l apropie câteva trăsături comune: o personalitate explozivă, caracter tăios, sens al golului pe teren și al eficacității în viață (amindoi au fost înaintași și buni realizatori).

Fontaine a anunțat că-și va expune curând planurile și ideile. Multe dintre ele însă, sînt cunoscute din diferite articole și interviuri aparute în presă, mai ales după campionatul mondial din

Dacă nu, să vă spunem noi: este cunoscutul internațional Sandro Mazzola, atacantul central al lui Inter și al echipei Italiei. Ce caută însă în poartă? Și-a schimbat postul? Nici gând. Atunci? Iată explicația dată chiar de Mazzola:

„De cîțva timp obișnuiesc ca la antrenament să intru în poartă unde caut să-i imit pe prietenul meu Sarti. Dar nu pentru că aș intenționa să-i iau locul sau pentru că Herrera m-ar fi desemnat ca înlocuitor al lui în cazul cînd s-ar accidenta. În campionatul nostru, portarul rănit poate fi schimbat cu rezerva sa. Motivul este altul: vreau să cunosc cit mai bine posibil „meseria” de portar pentru a pu-

ÎL CUNOAȘTEȚI PE ACEST PORTAR?...?

tea învinge cit mai ușor pe „dușmanii” mei de fiecare duminică... Am învățat să fentez, ca portar, pe înaintașul care trage la poarta mea. Am înțeles că șturile cele mai periculoase, sînt cele care nu urmează o traiectorie logică. De fapt, sînt șturile nereușite... Iar duminică, eu încerc să comit cit mai mult posibil... astfel de greșeli de șut...”

Desigur că acest antrenament inedit a fost inspirat de antrenorul Herrera. Deoarece Mazzola este desemnat să execute penaltiurile și atunci cînd joacă în echipa națională, Herrera a găsit că este bine să cunoască toate micile secrete care fac pe un portar imbatabil.

FIGURI DE MARI FOTBALIȘTI

ROBERT (BOBBY) MOORE

MOORE

Moore pe locul al portarului.

Oricum, acest Bobby Moore rămîne una din principalele figuri ale fotbalului mondial în 1966 și este aproape sigur că, dacă el ar fi jucat înaintas sau mijlocas, ar fi primit și „BALONUL DE AUR” al ziarului „l'Equipe” pe anul 1966. Dar, în cele 11 decernări ale acestui valoros trofeu, nici un apărător, cu excepția portarului Iașin, n-a fost considerat ca cel mai bun fotbalist al anului. Fundașii sînt mai puțin spectaculoși în activitatea lor în teren și de aceea sînt văduviți de marile elogi fotbalști pe care le primesc fotbalistii care acționează în atac.

Totuși Bobby Moore a făcut o mare breșă în această concepție, datorită excepționalei lui calități, căci acest fundas egaleză în tehnică, concepție și grandoare pe orice înaintas.

Posedind o mare clarviziune a jocului și o putere de anticipație a fazei de joc, ieșite din comun, Bobby Moore este impenetrabil în apărare și irezistibil în contraatac, pasele lui fiind de o mare exactitate. În nici unul din cele 6 meciuri ale campionatului mondial 1966 nu a comis mai mult de trei greșeli.

La 25 de ani neîmpliniți (născut la 10 mai 1942), căpitanul echipei Angliei întrunește calități sportive demne de invidiat. Billy Wright, recordmanul selecționărilor în echipa Angliei (de 105 ori) are în Moore un adversar puternic, căci Bobby a și parcurs aproape jumătate din acest drum.

Bobby Moore poate fi considerat drept „cartea de vizită” a echipei West Ham, unde joacă de la începutul carierei lui în fotbal, la 17 ani fiind selecționat în prima garnitură. La 20 de ani devine internațional în echipa Angliei, debutînd împotriva Perului, iar de atunci, în aproape 5 ani, Bobby Moore a întrunit 48 de selecționări.

În viața sa și pe teren, el lasă o impresie

de plenitudine. Atlet perfect, armonios dezvoltat (1,79 m înălțime și 77 kg), cu o sănătate robustă, el degajă forță, dar și eleganță. El s-a impus repede colegilor săi ca un adevărat căpitan de echipă.

Bobby Moore iubește cu pasiune fotbalul și i se dedică cu spirit de răspundere. După câștigarea Cupei Lumii a fost invitat la Paris în scopuri publicitare.

Însă, la sosire, aflînd

că evenimentul îi solicită prezența după miezul nopții, s-a înapoiat la Londra.

Viața sa de familie este echilibrată și plină de tandrețe pentru Tina, frumoasa sa soție, și pentru copilul lor.

Lui Bobby Moore i s-a spus că este „MISTER WEMBLEY” pentru că acest teren poate fi considerat drept mascota sa. Aci, pe gazonul londonez, în fruntea echipei West Ham a câș-

nu posedă armele necesare pentru a rezolva aceste probleme de pregătire... Un bun preparator fizic nu va fi un bun antrenor, dar nici un bun antrenor nu este un preparator fizic”. De asemenea, el dă exemplu, în acest domeniu, pe Paul Frantz de la R. C. Strasbourg pe care-l consideră drept cel mai bun specialist din Franța în pregătire fizică. „...Paul Frantz ar putea să mă învețe multe... Grație binefacerilor izometriei, timp de un an nici un jucător de la Strasbourg n-a suferit întinderi musculare. Nu-i de reținut acest lucru?”.

PE SCURT DESPRE FONTAINE

Jucător de mare clasă și eficacitate („recordul” lui de 13 goluri la C.M. 1958 n-a fost încă doborât), din generație cu Kopa, Cisowski, Celestin Oliver și Brucey, Fontaine a trebuit să-și încheie prematur cariera de fotbalist activ la Stade de Reims din cauza unui accident repetat (fractura unui picior). A cunoscut însă multe satisfacții, printre care aceea a participării la un campionat mondial în care echipa Franței, a lui Paul Nicolas, a reperat un succes net. Trei ani mai tîrziu, în 1961, numele lui Fontaine este înfîlțit ca prim președinte al Uniunii naționale a fotbalistilor profesioniști din Franța. În 1962 devine antrenor, meserie multumită cărcia rămîne în fotbalul pe care l-a practicat cu pasiune. Anul trecut apare ca antrenor al echipei de amatori a clubului din Toulouse, unde s-a și stabilit cu familia.

La experiența sa de jucător și antrenor a adăugat în primul rînd observațiile făcute la campionatul mondial din Anglia, unde a fost ca trimis special al revistei pariziene „France Foot-ball”.

● Meciurile Dynamo Zagreb—Austria Viena din cadrul sfer-turilor de finală ale „Cupei Europei Centrale” se vor disputa la 5 martie la Zagreb și 15 martie la Viena.

● Meciul Cipru—Elveția, din cadrul campionatului Europei, a fost fixat la data de 17 februarie 1968. Revanșa U.R.S.S.—Elveția (anul trecut în Elveția: 2—2) va avea loc la 1 octombrie 1967.

● Un rezultat surprinzător care merită să fie reținut: după ce în campionatul R. F. Germane Borussia Monchengladbach a dispus de Schalke 04 cu 11—0 (1!), în Cupă, aceeași Schalke a învins pe Borussia cu 4—2, în duminica următoare...

● Campionatul Argentinei se va disputa începînd cu acest an într-o formulă nouă. Numărul echipelor a fost majorat la 22; ele vor fi împărțite în două serii a câte 11. Primele două clasate în serii vor disputa un turneu final eliminatoriu pentru a da formația campioană.

MOZAIC

● Ultimele etape din campionatul englez au arătat o creștere simțitoare a numărului spectatorilor. Cîteva cifre: 57.365 spectatori la Manchester United-Tottenham, 43.951 la Sheffield Wednesday-Liverpool, 24.399 la Crystal-Palace și 27.524 la Coventry (liga a doua), 16.942 la Watford (liga a treia).

● Echipa națională a Austriei are un nou căpitan federal, al 16-lea din 1945 încoace... Este vorba de Erwin Alge, din Vorarlberg. Deci din provincie, ca și campioana de toamnă Wacker Innsbruck. Dominația vieneză nu mai există în fotbalul austriac.

● Federația sovietică de fotbal a publicat lista celor 33 de jucători din care va fi selecționată anul acesta reprezentativa țării. Pe listă figurează, pentru a 10-a oară, portarul Lev Iașin.

Fotbal

REVISTA SAPTAMINALĂ

Redacția și ad-ția : București, Bd. Mărăști 26, raionul 30 Decembrie, telefon 17.55.18

COLEGIUL DE REDACȚIE

Constantin Chiriță, Ștefan Covaci, Gh. Dumitrescu, Ion Lupaș, Pavel Marcu, Aurel Neagu (redactor șef), Angelo Niculescu, Andrei Rădulescu, Constantin Teacă, Dumitru Tomescu, Stelian Trandafirescu (redactor-șef adjunct), Radu Urziceanu (secretar general de redacție), Emerich Vogl, Ion Voica, Ion Voinescu.